Р Е Ш Е Н И Е
№ 43933

гр. София, 09.11.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **IX КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,** в публично заседание на 16.10.2026 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Зорница Дойчинова
ЧЛЕНОВЕ: Диляна Николова
София Тодорова

при участието на секретаря Виктория Вълчанова и при участието на прокурора Цветослав Вергов, като разгледа дело номер **9294** по описа за **2026** година докладвано от съдия Зорница Дойчинова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл.63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.
Образувано е по касационна жалба, подадена от „Д-ТЕКС БЪЛГАРИЯ“ ЕООД, представлявано от П. Д. Т. срещу Решение №2334/24.06.2026 г. по НАХД № 6679/2026 г. на Софийски районен съд, 104-ти състав, с което е потвърден Електронен фиш /ЕФ/ серия К № 10525090, издаден от Столичната дирекция на вътрешните работи /СДВР/, с който на П. Д. Т. – законен представител на „Д-ТЕКС БЪЛГАРИЯ“ ЕООД, за извършено нарушение на чл.21, ал.2 вр. ал.1 от Закона за движението по пътищата /ЗДвП/, е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 100 лева, на основание чл.189, ал.4 вр. чл.182, ал.2, т.3 ЗДвП.
Решението е обжалвано от наказаното лице с доводи за неправилно приложение на материалния закон и допуснати съществени процесуални нарушения. Твърди се, че СРС е допуснал нарушение, като не е обсъдил направеното доказателствено искане за изискване на информация относно местоположението и действието на пътен знак В26, имащо значение за изясняване на обективната страна на нарушението. Касаторът твърди и нарушение на материалния закон поради недоказаност на състава на нарушението по чл. 21, ал.2 от ЗДвП, доколкото не е установено наличие на валидно въведено ограничение на скоростта до 80 км/ч чрез пътен знак В26 към момента и мястото на нарушението. Посочва, че съдът не е изложил мотиви, че липсва анализ на доказателствата, а изводите му са бланкетни. Моли решението на СРС да бъде отменено, респективно да бъде отменено издаденото наказателно постановление, а в условията на

евентуалност делото бъде върнато за ново разглеждане на СРС. Претендира разноски.
В съдебно заседание не се явява и не се представлява.
Ответникът – Столична дирекция на вътрешните работи, редовно призован, не изпраща представител за участие в открито съдебно заседание.
Представя писмени бележки, чрез юрк. К., в които изразява становище, че оспореният съдебен акт е правилен, постановен в съответствие с материалния закон и съдопроизводствените правила. Претендира юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.
Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба и моли да бъде оставено в сила решението на СРС като правилно и законосъобразно.

Административен съд София-град, IX-ти касационен състав, след като се запозна с обжалваното решение и обсъди, както наведените с касационната жалба основания, така и тези по чл.218, ал.2 АПК, намира от фактическа следното:
За да постанови обжалвания съдебен акт, решаващият състав на СРС е приел, че на 10.03.2025 г., в 17:57 часа в общ. Столична, на път втори клас, №II-18, на 39, с посока на движение от [улица]към [улица], е установено нарушение на скоростта, като при ограничение на скоростта 80 км/ч, въведено с пътен знак В26 за извън населено място, лек автомобил „М. А. “, с регистрационен номер С. се е движил с установена скорост 105 км/ч.
Нарушението е установено с автоматизирано техническо средство №MD1197.
Направена е справка относно собствеността на автомобила, съгласно която собственик на МПС е „Д ТЕКС БЪЛГАРИЯ“ ЕООД, с управител П. Д. Т..
От представените доказателства за установява, че разрешената максимална скорост за процесния участък е 80 км/ч, въведено с пътен знак В26.
За констатираното нарушение е издаден електронен фиш, серия К № 10525090, издаден от СДВР, за налагане на глоба за нарушение, установено с автоматизирано техническо средство или система, с който на П. Д. Т. – законен представител на „Д-ТЕКС БЪЛГАРИЯ“ ЕООД, за извършено нарушение на чл.21, ал.2 вр. ал.1 ЗДвП, е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 100 лева, на основание чл.189, ал.4 вр. чл.182, ал.2, т.3 ЗДвП.
Представени са доказателства относно годността на средството за измерване на скоростта като удостоверение за одобрен тип средство за измерване със срок на валидност на одобряване на типа до 13.06.2027 г. Представен е протокол за проверка № 038-СГ-ИСИС/21.03.2024 г. на БИМ. Представено е решение за одобрение на типа на уреда за измерване, протокол з използване на автоматизираното техническо средство рег. № 4332р-17543/11.03.2025 г., ежедневна форма на отчет.
Не са представени доказателства за връчване на електронния фиш на представителя на дружеството.
СРС е бил сезиран с жалба от „Д-ТЕКС БЪЛГАРИЯ“ ЕООД, представлявано от управителя П. Д. Т., като пред СРС като жалбоподател е конституирано именно дружеството.
Пред СРС не са събрани гласни доказателства и не са разпитани свидетели.
Съобразявайки така описаната и възприета фактическа обстановка, СРС е постановил обжалваното Решение №2334/24.06.2026 г. по НАХД № 6679/2026 г. на СРС, 104-ти състав, с което е потвърден ЕФ, серия К № 10525090, издаден от СДВР, с който на П. Д. Т. – законен представител на „Д-ТЕКС БЪЛГАРИЯ“ ЕООД, за извършено нарушение на чл.21, ал.2 вр. ал.1 от ЗДвП, е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 100 лева, на основание чл.189,

ал.4 вр. чл.182, ал.2, т.3 ЗДвП. С решението е осъдена П. Д. Т. да заплати юрисконсултско възнаграждение.
Жалбата, сезираща СРС е подадена от „Д-ТЕКС БЪЛГАРИЯ“ ЕООД, представлявано от П. Д. Т.. В производството пред СРС като жалбоподател е конституирано дружеството. Навсякъде в решението като жалбоподател е посочена П. Д. Т. без същата да е конституирана в това качество по делото и без да е призована за съдебното заседание.
Пред настоящата инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства.

При така установените факти, настоящия съдебен състав на АССГ, достигна до следните правни изводи:
Предмет на разглеждане е Решение №2334/24.06.2026 г. по НАХД № 6679/2026 г. на СРС, с което е потвърден ЕФ, серия К № 10525090, издаден СДВР, с който на касатора, за извършено нарушение на чл.21, ал.2 вр. ал.1 ЗДвП, е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 100 лева, на основание чл.189, ал.4 вр. чл.182, ал.2, т.3 ЗДвП.
Касационната жалба е допустима, като подадена срещу съдебно решение, подлежащо на касационен контрол, от надлежна страна и при спазване на преклузивния срок.
Разгледана по същество касационната жалба е основателна, а решението на СРС неправилно.
Съгласно чл. 188, ал. 2 ЗДвП, когато нарушението е извършено при управление на моторно превозно средство, собственост на юридическо лице, предвиденото по този закон наказание се налага на неговия законен представител или на лицето, посочено от него, на което е предоставил управлението на моторното превозно средство. С оглед разписаното от законодателя в цитираната правна норма, с електронния фиш е ангажирана именно административнонаказателната отговорност на П. Д. Т. законен представител на „Д-ТЕКС БЪЛГАРИЯ“ ЕООД, като й е наложена глоба в размер на 100 лева.
При това положение, несъмнено физическото лице Т. като субект на отговорност, на което е наложено административно наказание „глоба“ притежава активната процесуална легитимация да оспори процесния ЕФ, а посоченото й качество законен представител на „Д-ТЕКС БЪЛГАРИЯ“ ЕООД е във връзка с приложението на чл. 188, ал. 2 ЗДвП. В този смисъл юридическото лице „Д-ТЕКС БЪЛГАРИЯ“ ЕООД не е легитимирано и няма правен интерес от обжалването на ЕФ, тъй като не е негов адресат.
Настоящият състав намира, че районният съд не е извършил преценка относно редовността, респ. допустимостта на жалбата, подадена от дружеството, което не е санкционирано с ЕФ. Неизвършването на тази проверка е довело до участие на ненадлежна страна в производството пред въззивния съд.
Провеждането на производство, с участието на ненадлежна страна води до постановяване на недопустим съдебен акт, тъй като надлежната страна не може да се ползва от правните последици на постановеното съдебно решение, в случай че е благоприятно, от една страна, а от друга, е била лишена от възможността да се защити срещу административнонаказателния акт, в случай на неблагоприятно решение, а ненадлежната страна формално е обвързана от тези правни последици, без обаче да е разполагала с процесуална легитимация за участие в процеса, т. е. в тази хипотеза надлежната страна остава лишена от възможността да упражни правото да защити правата си.
Налице е и друго съществено нарушение, доколкото, в обжалвания в настоящото производство съдебен акт за първи път се сочи като страна не подателя на жалбата, конституиран и призован по делото търговско дружество „Д-ТЕКС Б.“, а П. Д. Т., като законен представител на „Д-ТЕКС Б.“, на което физическо лице са възложени и разноските по делото. При това положение, съдът се е

произнесъл като е отменил глобата наложена на Т., без същата да е сезирала съда, без да е била конституирана като страна и съответно призована за участие в съдебно заседание.
С оглед изложеното, настоящата касационна инстанция приема, че Софийски районен съд е постановил съдебното решение при съществено нарушение на съдопроизводствените правила. Налице е касационно основание по см. на чл. 348 ал.1 т.2 и ал.3 НПК във вр.чл.63в ЗАНН.
Касае се за особено съществено и грубо нарушение на съдопроизводствените правила, такова, че поставя съдът в невъзможност да установи действителната воля на първоинстанционния съд и да извърши дължимата проверка на оспорвания съдебен акт. Настоящият състав не може да изследва какво е било действителното вътрешно убеждение на въззивния съд, а именно законосъобразно или не е атакуван ЕФ, а още по-малко да прецени дали е разкрита обективната истина в административно-наказателния процес. Недопустимо е съдът да постановява съдебно решение спрямо лице, което не е страна в съдебния процес.
Съгласно чл. 218, ал. 2 АПК касационният съд следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон. Следователно винаги, когато е налице основание за определяне на решението като недопустимо, разпоредбата на чл. 221, ал. 3 АПК е приложима и оправомощава касационната инстанция да го обезсили. В този смисъл е Тълкувателно постановление № 3/28.04.2023 г. по тълкувателно дело № 5/2022г. на ВКС и ВАС. Делото следва да се върне на друг състав на въззивния съд, който да извърши проверка относно редовността и допустимостта на подадената от дружеството жалба срещу електронния фиш серия К № 10525090 от 10.03.2025 г., издаден от СДВР.
Съгласно правилото на чл. 226, ал. 3 АПК районният съд следва да се произнесе и по разноските за водене на делото в настоящото касационно производство.

Водим от горното, Административен съд София-град, IX-ти касационен състав,

Р Е Ш И:

ОБЕЗСИЛВА Решение №2334/24.06.2026 г. по НАХД № 6679/2026 г. на Софийски районен съд, 104-ти състав.
ВРЪЩА делото на Софийския районен съд за ново разглеждане от друг състав при спазване на указанията, дадени в мотивите на настоящото решение.
РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ЧЛЕНОВЕ: